

a múdry takmer ako chlap. Žil v opustenej chalúpke pri lese a pri malom jazierku, kde sa chodili napit' vody aj jednorožce. Neďaleko neho bývali ľudia bažiaci po majetku, ktorý poľovali na jednorožcov.

Raz za rána sa Fabo išiel napit' vody z jazierka. Atmosféra bola hustá a niečo viselo vo vzduchu. Čudoval sa, kde sú jednorožce. Ako sa skláňal, zrazu začul dupot jednorožcov a potom náhle ticho. Fabo sa divil, čo to môže byť a so zvedavosťou sa išiel pozrieť, čo to bolo. No na jeho počudovanie najkrajší jednorožec ležal oklieštený v pasci. Rýchlo sa k nemu rozbehol a pomohol mu vyslobodiť sa z nej.

Netrvalo dlho a pytlíaci sa vrátili po svoju korisť. Keď uvideli, čo sa stalo, vydali sa po neznámych stopách. Tu našli Faba, ako sa snaží zneškodniť ich pasce. Najväčší pytlík neváhal a na zlodeja vystrelil z kuše. Fabo smrteľne zranený padol k zemi. Len čo pytlíaci odišli, jednorožci sa rozbehli k Fabovi. Túžili chlapca zachrániť, ale ani ich čarovný roh nemohol faba oživiť.

Chýr o statočnom Fabovi sa niesol do diaľky. Dupočulo sa ho mnoho uší. Veľa ľudí si rozprávalo, ako malý chlapec položil život, aby zachránil jednorožca. Jeho meno spájali s lúkou jednorožcov a po niekoľkých rokoch lúku už inak nenazvali ako Fabova. Jednorožci sa od žiaľu presídlili inam, nevedno kam. Viac už ich nikto nevidel ani nepočul.

Lujza Laudárová
ZŠ Dr. V. Clementisa Tisovec, 11 rokov

Odvážny krtko

Žila pod zemou krtia rodinka. Otec krt a mama krtica. Na jar, keď slniečko začalo hriať, narodil sa kртеj rodine syn. Ale aký to bol synáčik! Malý, ako fazuľka, ale zato hladný ustavične.

A keďže ho mama krtica ustavične krmila mliekom, krtko rástol a rástol. Prešlo pár týždňov a z fazuľky narástol riadny krt. Srst mal krásnu a lesklú. Noštek úžasne pekný a labky silné a široké. Rodičia boli na neho veľmi pyšní. Malý krtko sa však po čase začal veľmi nudiť. Celý deň iba hrabať a hrabať a hľadať a jesť. Povedal teda rodičom:

„Mama, tata, ja pôjdem hore pozrieť sa na svet!“

Zhíkla mama, zakľial otec.

„Nechod' synáček, zle sa ti povodí.“

Ale krtko neposlúchol. Začal hrabať svoju vlastnú chodbu. Dlhú dlhokánsku. Hádam aj kilometrovú. Hlinu pekne hádzal za seba. Jedol iba hmyz. Materinské mliečko už veru nebolo. Po čase jeho rypáček zacítil zmenu. Urobil si teda kopček a vystrčil hlavu. Nevidel však nič, celkom nič. Na zemi bola taká istá tma, ako tam dole. Nevedel, že nemá očká. Zato cítil neznáme vône, ktoré ho desili. Zrazu počul čudné štekanie a dupot, až sa zem triasla. Dovtípil sa malý hrdina, že sa blíži nebezpečenstvo. Stiahol rypáček a hybaj naspäť k mamke. Odvtedy krtkovia na zem nechodia. Vyhadzujú tam iba zem, ktorú vyhrabú pri vytváraní svojich chodieb.

Róbert Lehotai

ZŠ P. Dobšinského Rimavská Sobota, 10 rokov

O mačke Cilke

Bola raz jedna babička a tá mala len mačičku Cilku. Bývali samé v chalúpke hlboko v lese.

Babička raz zachorela. Do dediny bolo ďaleko, preto nemal kto ísť pre pomoc. Cilka chcela babičke pomôcť, vybehla z chalúčky a bežala cez celý les, až prišla do dediny. Pred jedným

domom sa hrali deti. Cilka ich zbadala, preto začala mňaukať. Nikto si ju nevšimal, iba Evička, s ktorou sa nikto nehral. Zobrala ju domov, dala jej mliečko, ale ona mňaukať neprestávala. Zrazu sa Cilka rozbehla von, akoby chcela niečo ukázať. Tak Evička s mamičkou utekali za ňou, až prišli k chalúpke. Otvorili dvere a našli tam chorú babku. Zavolali jej lekára.

Keď sa babka vyliečila, upiekla koláč a odniesla ho Evičke, ako vďaka za to, že jej pomohla. A odvtedy sa z nich stali dobré priateľky.

Viktória Mesiariková
ZŠ V. Mináča Klenovec, 9 rokov

Tajomné dvere

Kde bolo, tam bolo, bol jeden les. V tom lese žili zvieratká a všetci boli dobrí priatelia. Medzi nimi žila aj líška Ryška. Ryška bola troška zábudlivá. Ostatné zvieratká sa s ňou prestali hrať len preto, lebo sa dohodli, že všetci pôjdu na čistinku a ona neprišla. Keď to líške Ryške zvieratká povedali, že sa s ňou už nechcú hrať, so slzami v očiach bežala do svojej nory.

Ako sa náhlila domov, tak si všimla na strome dvere, ktoré si nikdy predtým, keď išla domov, nevšimla. Otvorila tie dvere a vošla dnu. Videla tam malú kuchynku, obývačku a jednu posteľ. Počula ako niekto prichádza, tak a skryla pod posteľ.

Do vnútra vošla víla. Líške Ryške pripadala milá, a tak chcela vyjsť von spod postele. Víla si spravila čaj a niesla si ho na stolík. Keď líška Ryška vyšla von spod postele a pozdravila ju, víla sa tak zľakla, že jej spadol hrnček s čajom na zem. Líška sa jej ospravedlnila. Víla sa na ňu usmiala a hneď jej povedala, že to nevádi. Opýtala sa jej ako sa volá a kde sa tu berie. Ryška povedala

svoje meno a vyrozprávala jej príhodu, ktorá sa jej stala. Víla ju pochopila a hneď jej navrhla, aby išli na prechádzku. Líška Ryška hneď prikývla a tiež sa spýtala na meno. „Som víla Ebbi.“

Prechádzali sa spolu po lese a stali sa najväčšími kamarátkami. Všetky zvieratká videli, že líška Ryška má novú priateľku. Ale Ryška a Ebbi si ich nevšímali. Víla Ebbi vysvetlila, že dvere, ktoré predtým nevidela sú tajomné. Ryška pochopila, že ich víla premenila na neviditeľné, ale už sa o tom nerozprávali. Zvieratká v lese ich pozorovali a závideli Ryške novú kamarátku. Potom vyšli spoza kríkov a Ryške sa ospravedlnili. Tá chvíľu váhala, ale odpustila im. Zas boli všetci priatelia. Ebbi ukázala zvieratkám veľké tajomstvo, neviditeľné dvere, ktoré premenovali na Tajomné dvere a všetci sa spolu kamarátili až do smrti.

Simona Petříková

ZŠ s MŠ Sama Vozára Hrachovo, 12 rokov

Zatúlané srnčiatko

Raz, jednej chladnej jesennej noci, keď v lese všetko spalo a bolo počuť len zvuky lesa, sa pri domčeku pani Srny schádzali všelijaké lesné zvieratá, aby sa prišli pozrieť na nového člena lesa. Pani Srne sa práve narodilo srnčiatko a bolo také malé a guľaté, že sa mu mamička rozhodla dať meno Bobuľka. Pani Srna aj malá Bobuľka boli unavené a tak išli spať. Ráno sa Bobuľka zobudila skôr a išla sa napiť k neďalekému potôčiku, ale mama o tom nevedela. Keď sa Srna zobudila, veľmi sa zľakla, kde sa jej dcérka podela a tak ju išla hľadať. Napokon ju našla pri potôčiku ako pije vodu. Hnevala sa na ňu, že odbehla, ale zároveň bola rada, že sa Bobuľka naučila chodiť. Ako tak išli, Bobuľka sa opäť zdržala. Nevšimla si, že mamička sa jej stratila z dohľadu, až podvečer

zistila, že zablúdila. Vrátila sa naspäť, ale zamotala sa ešte viac. Už bola noc, a tak si srnka našla starý dutý strom, do ktorého sa uchýlila na noc. Doma so zatiaľ Bobuľkina mama robila starosti, kde je. Na druhé ráno sa Bobuľka išla napásť na neďalekú lúku. Potom napit' k studničke, keď na ňu zavolať slabý hlas. Chvíľu načúvala a potom zo studničky vyletela malá vodná víla a hovorí: „Drž sa tamtoho potôčika a onedlho budeš so svojou mamičkou.“ „Ďakujem,“ odpovedala srnka a rozbehla sa domov. Tam ju s radosťou privítala mama a Bobuľka jej sľúbila, že sa už viac nezatúla a bude ju poslúchať. Tak sa skončil príbeh o zatúlanom srnčiatku.

Rudolf Plaucha
ZŠ s MŠ Ožďany, 11 rokov

Žije

V jedno slnečné jesenné popoludnie nám zavolať ujo Rast'o ako po iné roky. Pozval nás na chatu. Samozrejme, mala tam byť poľovačka. A to môj starý otec nemohol odmietnuť. Nebudem tajiť, že som, sa tam tešil aj ja. Obyčajne je tam kopec zážitkov. Cestou na chatu nás poriadne vytriaslo. Na chate nás čakali nás čakali nechcení hostia – osi. Ujo Rast'o so starým otcom ich čoskoro zlikvidovali. Chata nás vítala typickým chladom a vlhkom. Spánok bol zdravý – v poriadnej zime.

Na druhý deň sa to začalo. Nevedel som sa dočkať večera, keď sa poriadne zatmie. Ja so starým otcom sme si sadli na pne. Nohy sme si zohrievali deke. Duriči pokračovali ďalej. Dlhو sme nečakali. Začuli sme poriadny lomoz. „Veľká črieda,“ potichu prehodil starý otec. Ja som skoro ani nedýchal. Snažil som sa v tej tme niečo rozoznať. Bolo to ťažké. Napätie vzrastalo.

Zrazu sa k nám blížil obrovský diviak. Starý otec nezaváhal.

Namieril. Ale nestriel'a. Ešte stále mieri. Zrazu počujem svoj hlas: „Striel'aj, starký, veď ujde!“ Starký vystrelil. Od tej rany som skoro ohluchol. Išiel som si v tej tme oči vyočiť. Kde je diviak? Ticho. My sme sa ani nepohli. Až o chvíľu sme sa spamätali. Diviaka nikde. Nebolo nám do reči, keď sme sa vracali na chatu.

Nič sme nestrelili, ale zážitok bol pre mňa silný. Ujo Rast'o nás potešil, že poľovačka sa ešte zopakuje. Už teraz sa teším.

Branislav Sabo
ZŠ Nábřežie Rimavy Hnúšťa, 13 rokov

Ako sa mesiačik musel dať ostrihať

V noci na oblohe sa smejú tri hviezdičky. Na jednej je vesmírna škola, na druhej ufomarket a na tretej mestečko Jupiter. Býva tam malý Mesiačik s mamkou a ockom. Mesiačik chodí do vesmírnej školy, ocko pracuje v mimozemskej elektrárni a mama sa stará o mimosliepky.

Mesiačik bol jeden z najlepších žiakov vo vesmírnej škole, a preto ho pán učiteľ Saturn požiadal, aby doručoval niektorých žiakov z mort'achémie. Ako prvého doučoval Murána, z ktorého sa stal na konci mesiaca jednotkár. Potom bol na rade malý Pluto. Išlo mu to pomenej, ale časom mort'achémiu pochopil. Po dvoch mesiacoch mu dal Mesiačik namiešať lektvar, ktorý z každého, kto ho vypije, urobí mimosliepku.

Keď Pluto dokončil odvar, Mesiačik ho ochutnal. Zrazu mu narástli dlhé vlasy. Pluto od ľaku začal na plné hrdlo kričať. Mesiačik ho upokojoval, že to nevadí a posla ho domov. Snažil sa uvariť nový nápoj, ktorým by odčaroval dlhé vlasy. Darmo sa snažil, nič múdre nevymyslel. Tak išiel domov a na druhý deň sa vybral do meteokaderníctva.

Ráno vstal, nasadol na turbobicykel a uháňal na meteorit, na ktorom bolo najlepšie kaderníctvo vo vesmíre. Keď si sadol do kadernického kresla a uvidel veľké nožnice zbledol a roztriasol sa od strachu. Len čo mu kadernička ostrihala vlasy, nečakane tam vbehol pán Saturn a nahlas vykrikol: „Mám to!!! Navaril som odvar, ktorý ťa zbaví dlhých vlasov!“

Mesiačik sa usmial a povedal: „Ďakujem vám, ale už ho nepotrebujem.“

Júlia Sirotiaková

ZŠ s MŠ Sama Vozára Hrachovo, 10 rokov

Trináste narodeniny

Moje kamarátky mali na trináste narodeniny párty doma, ale ja nie. Ja budem mať oslavu v aqaparku v Bratislave. Volám sa Suzan Hroncová a mám 12. Bývam v Trnave na Bratislavskej ulici s číslom domu 28. Za štyri dni budem mať 13 a ako som spomínala moja oslava bude v Bratislave. Mojím trom kamarátkam Petre, Monike a Mirke som sama vyrobila a poslala pozvánky. Bolo tam pozvanie napísané zlatým perom. Pod pozvaním bol program. Pozvala som ich ku mne domov. Oproti domu máme lúku. Odtiaľ poletíme balónom do Malaciek. Tam nás budú čakať rodičia. Do aqaparku nás odvezie limuzína. Rodičia nám rezervovali stredne veľký bazén. Budú v ňom plávať farebné balóny a okolie bazéna bude slávnostne vyzdobené. Celú sobotu strávime spolu.

Konečne je sobota! Zvýskla som od radosti, keď som sa ráno prebudila. Mala som veľký strach, keď balón vzlietal, ale nič sa nestalo. V aqaparku sme sa šmýkali na toboganoch. Potom sme sa rozlúčili a povedali si že v pondelok sa uvidíme v škole. Večer som si do denníka napísala:

Milý denníček, dnes som mala narodeniny...

Anna Mária Sodomková
ZŠ P. K. Hostinského Rimavská Sobota, 10 rokov

Smutná vŕba

V jednej malej dedinke vyrástla smutná vŕba. V tej dedinke žili dobrí ľudia, ktorí si navzájom pomáhali a mali sa v úcte. Vŕba vyrástla uprostred dedinky pri kostole, kde sa každú nedeľu schádzali na omšu. Jedného dňa si tunajší farár všimol, že vŕbe klesli konáre až k zemi. Keď k nej podišiel, začul stonanie.

- Kto tu plače?

V tom sa tichým hláskom ozvalo:

- To ja!

Farár sa poobzeral okolo seba, ale nikoho nevidel.

- Ktože ja? Ja ťa nevidím.

- To ja. – zatriasla vŕba konármi tak silno, až sa farár naľakal.

- Ty?

- Áno, ja!

Naľakaný farár od strachu, že sa asi pomiatol, prežehnal sa. So strachom v hlase sa jej opýtal:

- Čo sa ti stalo, prečo stonáš?

- Som smutná, - odpovedala.

- Ale prečo? – opýtal sa farár.

- Pretože všetci ma volajú smutná vŕba a ja vôbec nie som smutná. Práve naopak. Som šťastná, pretože v mojom náručí konárov hľadajú útechu vtáčiky a každé popoludnie sa okolo mňa hrajú deti. A po zvyšok dňa som tu sama.

Farár si zamyslene povzdychol a po chvíľke mlčania prehovoril:

- Vieš vrba, voláme ťa tak preto, lebo tvoje konáre sú sklonené až k zemi a vyzeráš tak smutne. Čo by ťa mohlo rozveseliť?

Vrba celá natešená bez váhania riekla:

- Chcela by som, aby ste sem dali lavičky, aby sa mohol aj so mnou niekto porozprávať.

Farár sa opäť zamyslel a sľúbil jej, že s tým niečo urobí. Ešte v ten deň zvolal celú dedinu pred kostol. Ľudia sa čudovali, prečo pred kostol a nie dnu. Ukázal na smutnú vrbu a porozprával im príbeh z dopoludnia. Ľudia neveriacky krútili hlavami a pošuškávali, že sa farár asi zbláznil. Vtom sa ozvala vrba a nastalo úplné ticho, keď prehovorila. Zrazu copaté dievčatko vykričlo:

- Môžeme sem predsa dať viac lavičiek, nielen jednu.-

- A môžeme tu mať aj ihrisko alebo park, - ozval sa chlapec.

- A to je výborný nápad, - povedal farár.

- Spoločnými silami to predsa zvládneme raz-dva, - ozývali sa ľudia.

Rozutekali sa domov po náradie a rôzny materiál. Lavičky podonášali spred domov a rozdelili si prácu. Chlapi kopali, murovali, ženy sadili kvety, deti poodnášali neporiadok a doniesli si vlastné bránky na futbal, zriadili pieskovisko a babky spievali, aby práca im išla lepšie od ruky. Nanosili koláčky a občerstvenie.

Každý chcel pomôcť. Do večera boli s prácou hotoví. Posadili si na lavičky okolo vrby. Najspokojnejšie boli však deti. Teraz sa môžu hrať na ihrisku. Aj vrba bola spokojná, až sa jej nadvihli konáre. Všetci sa pobrali domov. Skôr ako slnko stihlo zapadnúť, nastalo úplné ticho. To preto, lebo každý zaspal s dobrým pocitom, ale hlavne unavený. Aj vrba bola unavená, ale skôr než zaspala, tíško pošepla.

- Dobrú noc priatelia, ďakujem vám.

Hneď na to sladko zaspala.

Patrícia Vinarčíková
OG I. Krasku Rimavská.Sobota, 13 rokov

Sen, učiteľ snívania

Bolo neskoro večer, ale ja som nemohla zaspať. Veľmi som túžila ponoriť sa do ríše snov, no ako keby odo mňa utekali. Už som to naozaj nemohla vydržať, rozhodla som sa, že pôjdem za starkou do spálne. Prechádzala som tmavou neosvetlenou chodbou a bála som sa. Bola som oblečená v tenučkej bielej nočnej košielke a po starej vrzgajúcej podlahe som kráčala bosá. Starká mala izbu na opačnom konci chodby, no mne sa zdalo, že tá chodba konca vôbec nemá.

„Prečo je tá chodba taká dlhá?“ pýtala som sa sama sebe, ale na odpoveď som nečakala. „Hm...je to stará stavba, vtedy mali ľudia čas.“ Povedalo niečo a zasmialo sa. „A prečo to vlastne nazývam to? Čo keď je to on?“ No tieto otázky som sa bála vysloviť.

„A možno to bolo iba v mojej hlave. Len môj výmysel.“ Presviedčala som samu seba, no vedela som, že sa iba klamem. Strach mi k ničomu nepomôže.

„Kto si?“ bez rozmyšľania zo mňa vypadlo. Vlastne som ani vôbec nechcela vedieť, čo to je. „Prosím neodpovedz mi, prosím nie“, modlila som sa v duchu. Ak mi to alebo on niečo odpovie, začnem bežať. Bežať späť do svojej izby.

„Naozaj túžiš poznať moje meno? Chceš o mne vedieť viac? Chceš vidieť i mňa? povedal. Už som si istá, že je to on. Bol to chlapčenský, ba až mužský hlas. Neviem to presne, ale bolo to niečo medzi tým. Chcela som pred ním bežať, alebo povedať nie, ale niečo ma držalo pevne pritisnutú k podlahe.

Zo strachu, zvedavosti a ospalosti som už ani nerozmýšľala nad tým, čo robím.

„Tak zavri oči a nechaj sa viesť, viesť len svojou fantáziou a mnou. Dobre počúvaj, čo rozprávam. Dobre pozeraj, čo ukazujem. Možno zistíš, čo ťa dnes navštívilo.“ Po týchto slovách, ktoré vyšli z jeho úst, alebo jeho otvoru na rozprávanie, som sa naozaj chcela pustiť

do behu. Bola som prichystaná, no vtedy sa všetko okolo mňa začalo krútiť. Nevedela som, ktorým smerom mám utekať, no niečo mi hovorilo, že nemám robiť nič. Zatvorila som oči, len na chvíľu a dúfala, že keď ich otvorím, zmizne to. Moje pranie sa splnilo, ale teraz som mala oveľa väčší problém. Sedela som na veľkej stoličke, okolo mňa samé zlato, samé šperky, a maličkí bojazliví ľudkovia. Boli veľmi smiešni, ale nenahánali mi strach.

„Z čoho máte strach? Prečo sa krčíte?“ nikto mi však nič neodpovedal, no báli sa ešte viac. Túto otázku som položila ešte raz a keď zase nikto neodpovedal, došlo mi to. Boja sa mňa. Ale čo také som im mohla urobiť? Veď som len teraz prišla a ani ich nepoznám. No zrazu nastal ďalší problém. Veľká hŕba ľudí sa valila do obrovských dverí. Všetci sa na mňa usmievali, zdravili ma ako kráľovnú. Alebo zdravili kráľovnú? Mohla som sa ňou stať len tak z noci na noc? Ak áno, bolo by to úžasné, veď som ňou aj tak chcela byť a teraz sa mi môj sen splnil. Vstala som zo svojho trónu a začala sa zdravieť s hostami. Všetci ma zdravili s úsmevom, a dávali mi dary. Prešla som už skoro všetkých, keď som zrazu začula to, čo som nikdy nechcela počuť. Teda chcela, ale nie v tomto veku.

„Blahoželáme vám k zásnubám a nech sa vám darí.“ Povedal jeden z manželských párov. Zasnúbená, dobre, ale dúfam, že nie s nejakým starým grófom. Radšej tie zásnuby rýchlo odvolám, veď ako kráľovná si to môžem dovoliť. Postavila som sa na to najvyššie miesto v sále a pred všetkými vyhlásila svoje rozhodnutie.

„Milí hostia, po dlhom uvažovaní som sa rozhodla, že radšej budem celý život slobodná, ako by som si mala vziať nejakého starého grófa...“ svoju reč som ani nestihla dokončiť a už som stála po kolená v bahne oblečená v dotrhaných šatách, spod ktorých trčala dlhá sukňa, ktorú mi obžúvali prasce. Predo mnou sa ako

keby otvorilo okno, v ktorom som bola ja. Vyzeralo to, že môj príbeh ako kráľovná pokračuje bezo mňa, ale aj bez starého grófa. Stojí pri mne nejaký mladý muž – modré oči, plavovlasý. Prečo to pokračuje bezo mňa? Ja tam chcem byť a prečo nemôžem?

Obraz zmizol a známy hlas, jeho hlas sa mi prihováral.

„Prvý sen ti nevyšiel, skús to v tomto. Skúšal som ti ukázať, čo najľahším spôsobom, ale nepochopila si to. Skús to teraz.“

„Vôbec som nechápala, čo tým chcel povedať, a čo mám skúsiť v tomto? A vlastne v čom tomto? V tomto bahne?“ Premýšľala som nahlas. Otázky, ktoré som si kládla, mohli počuť len prasce, ktoré sa trochu podobali aj na mňa, pri stave ako vyzerám. Vyliezla som z bahna a poobzerala som sa, kam mám ísť. Nevedela som, čo skôr. Mám hľadať dom, v ktorom bývam? Jasné, že nie, veď ja predsa nemám domov, ako by som vôbec mohla mať nejaký domov? Ocitla som sa tu len náhodou. A kto by sa už len zaujímal o ufúľané dievča? Stratila som nádej, ľahla si na trávu a zatvorila oči. Pomaly som zaspávala, no v tom som sa zobudila na strašný krik. Zase sa predou mnou otvorilo okno, a môj život v ňom pokračoval bezo mňa. Mala som rodinu, bratov a sestry a spolu sme sa smiali na lúke, na ktorej som zaspala. Okno zmizlo, pretože sa na mňa rútili dva veľké vozy poháňané koňmi, rýchlo som sa uhla, no stihla som to len tak tak. Nie všetci mali také šťastie. Pred mojimi očami kone udupávali deti. Pohonič sa ich snažil zastaviť, ale márne. Kone bežali ešte rýchlejšie a rýchlejšie. Ľudia kričali, plakali. Ich strach v očiach desil aj mňa. Myslela som, že to horšie ani nemôže byť. No len do chvíle, kým kone nestrčili fakľu zapichnutú len do kúsku hlíny. Ktovie prečo tam tá fakľa bola, ale podpálila celú dedinu. Ľudia behali iba k jednej studničke, pretože žiadnu inú tam nemali. „Keby sme neboli niekde v stredoveku, keby bolo potrubie! Keby neboli samé drevené domy! Keby sem mohli prísť hasiči!“ Šepkala som si v duchu a vtedy som to pochopila.

„Sen!“ skríkla som. „Je to iba sen, môj sen a môžem tých ľudí zachrániť.“ Vedela som, že to kričím iba pre seba, ale bolo mi to jedno. Myslela som iba na hasičov a v tom som sa prebudila.

Od začiatku to bolo iba celé môj sen. Tá tmavá chodba, kráľovná, pasce, oheň. Všetko som mohla ovládať len ja. Môj sen ma chcel naučiť snívať. Sen je to jediné miesto, kde som tvorcom vlastného šťastia a môže sa v ňom uskutočniť aj nemožné. Toto ma chcel sen naučiť, a to sa mu aj podarilo.

Patricia Zvarová

ZŠ Dr. V. Clementisa Tisovec, 12 rokov

Taruove CD

Na jednom z nepreskúmaných ostrovov sveta, kde ľudská noha ešte nev kročila, tam žili iba zvieratá. Ako i ľudia tak i u zvierat býva zvykom rivalita. Nebolo to inak ani tu.

Dva malé levíčatá – malé na lovenie, ale dosť veľké na hašterenie, viedli vzájomnú vojnu. Bals videl veľkú konkurenciu v Taruovi a naopak. Stále vymýšľali nové plány, ako toho druhého znemožniť. Bals bol veľmi nadaný na spev a Tarua na šport. Keď mali tie veci robiť naopak, Bals klamal a z časov si odoberal, a ku dialke pridával. Niekedy to bola dosť ťažká robota, ale vždy sa podarilo. Tarua mal však jedinú výhodu, že mohol spievať na playback. A tak pôsobili rovnako.

Keďže my ľudia oslavujeme rôzne sviatky, aj zvieratá majú nejaké vlastné dni osláv. Napríklad Spievajúci Kráľ. Tak sa volal jeden zo sviatkov, ktorý oslavoval celý les, bez ohľadu na veľkosť, či to že v iných dňoch by antilopa hriala brucho levovi. Z každej skupiny zvierat sa vybral jeden účinkujúci a v našom prípade z levov vybrali Balsa. A to bola skvelá chvíľa ako ho zosmiešniť.

Hlavne skvelá chvíľa pre Tarua. Bals vedel skvele spievať a aj sa skvele pohybovať na javisku, a preto mu Tarua pár latiek na pódium uvoľnil. Ale samozrejme to by bolo len na zasmiatie. Tarua potreboval vymyslieť niečo na zosmiešnenie. Tak nahral svoj spev. Ale nie ten z CD, ktoré púšťal na každom vystúpení a tváril sa, že to spieva on. Nahral svoje skutočné kvílenie, svoju skutočnú hrôzu, ktorou by dokázal zabiť aj mŕtveho. Plán bol jednoduchý. Odpojiť Balsov mikrofón od reproduktorov a pustiť svoj spev. Vzhľadom na to, že javisko je vysoko a dostatočne ďaleko od publika, nikto si nevšimne, že Bals ani neotvára ústa. A nastal deň L. Samozrejme, že leví deň sa označuje L. Bals bol už prichystaný na pódium, keď mu Tarua išiel popriať všetko dobré a nešťastnou náhodou ho strčil z pódia Bals si zlomil nohu a nebol schopný vyskočiť na javisko. Jediný najbližší malý a podľa všetkých dobre spievajúci lev bol Tarua. Keďže nahrávka bola už nastavená, dosky povolené, Tarua nemal čas ísť všetko naprávať. Neostávalo mu nič iné, len pobrat' sa na pódium a najskôr dostať doskou po hlave, zaspievať alebo radšej zakvíliť a nakoniec začuť ten neskutočný rehot ostatných zvierat.

„Prečo som ja len nahral to hlúpe CD?“ pýtal sa sám seba v duchu, ale bolo to úplne jedno či by spievalo CD alebo on, pretože oboje vychádzalo z jeho úst.

Patricia Zvarová
ZŠ Dr. V. Clementisa Tisovec, 12 rokov

MDT: 885.4-93-1-382“2011“

Názov: Zlatá krajina

Zost.: M.Oláhová, J. Pósová

Zodp.: PhDr. Táňa Mikitová

Graf. úprava.: Bc. R. Herczegová

Vydala: Knižnica Mateja Hrebendu v Rimavskej Sobote

Rok vydania: 2011

Počet strán: 54

Náklad: 50

Neprešlo jazykovou úpravou

ISBN: 978-80-88766-68-1

EAN: 9788088766681

www.kmh.sk